

Kẻ Nhất Gan

Contents

Kẻ Nhất Gan	1
1. Chương 1: Câu Chuyện Của Tình Nghi	1
2. Chương 2: Câu Chuyện Của Hội Trục	5
3. Chương 3: Câu Chuyện Của Kiều Diệc Thần	8
4. Chương 4: Câu Chuyện Của Nguyên Triều	10

Kẻ Nhất Gan

Giới thiệu

Kẻ nhất gan! Thời gian qua có khỏe không? Uhm. Anh khỏe lắm. Còn gặp được người mình thích n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-nhat-gan>

1. Chương 1: Câu Chuyện Của Tình Nghi

Tôi từ chối lần điều trị tiếp theo.

Ngồi một mình ở hành lang, tôi nghe thấy có tiếng bánh xe va chạm với nền đất, đúng rồi, đó là âm thanh lạch cạch phát ra từ bánh của xe lăn.

Tôi đã gặp qua cậu nhóc này. Cậu nhóc đang cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, thỉnh thoảng còn nhìn đứa bé gái ở bên cạnh.

Nó thật hạnh phúc! Không giống như tôi, chỉ cô đơn một mình.

Nó cố tỏ ra vui mừng vì bộ dáng của mình lúc này, nhưng những giọt nước mắt kia thật không biết nghe lời, cứ thế trào ra.

Lúc Nguyên Triều đến, tôi mặc kệ như không nhìn thấy anh.

Nếu anh lại đến gặp tôi, tôi nhất định sẽ không nói những lời của ma quỷ hay nói nữa, tựa như: “ Tôi ghét phải nhìn thấy anh”

Tôi phải cảm ơn anh, chỉ có anh là người duy nhất tới thăm tôi.

Đối với tôi, ai cũng buông tay, bác sĩ hết cách, đành bó tay trước tôi.

Mỗi ngày, tôi sống mà như bị tra tấn, lấy máu, trị liệu bằng hóa chất ... Cuối cùng, thì tôi cũng không phải chịu sự tra tấn ấy nữa.

Hắn là Nguyên Triều đã nghe được những gì bác sĩ nói, cho nên anh đang tức giận! Vì thế thời gian đã trôi qua khá lâu mà tôi chưa thấy anh xuất hiện, một lúc sau, anh đem theo sự tức giận xông vào phòng bệnh của tôi.

Anh mắng tôi, cầu xin tôi, ép buộc tôi tiếp tục điều trị.

Tôi khóc, che hai tai lại, hét đến lạc cả giọng: “ Em không muốn điều trị nữa, em không điều trị nữa, em không điều trị ...”

Anh không thể lay động được quyết định của tôi, sau đó khóa chặt lấy hai cánh tay của tôi, gào lên như một kẻ điên: “ Vậy anh sẽ nói tất cả cho Kiều Diệc Thần! Có nghe thấy chưa? Em muốn cậu ấy sẽ chịu dày vò như em, phải không?..”

Tôi nín bật.

Nguyên Triều ... Tôi ghét con người này. Anh biết hết tất cả nhược điểm của tôi nằm ở đâu. Tôi ghét anh!

Ngay sau đó, anh lại ôm tôi, an ủi tôi, anh nói: “ Vậy, ngoan ngoãn tiếp nhận trị liệu, được không?..”

Nguyên Triều đưa thiệp mời cho tôi.

Hội Trục và Kiều Diệc Thần kết hôn.

Hai con người này luôn khiến tôi phải đau đầu, luôn thấy không yên lòng. Hai người kết hôn, có vậy mới có thể rời xa kẻ gây chuyện là tôi.

Haha, cũng tốt.

Đã lâu rồi, tôi chưa dùng di động.

Tôi mở vali, chiếc điện thoại, đọc lại tin nhắn nói chia tay với Kiều Diệc Thần.

Xem xong, tôi nghĩ, đau đớn chịu đủ rồi, cứ thử tỏ ra một lần vui vẻ xem sao.

Lần này, tôi có thể yên tâm cắt đứt tất cả.

Trước đây, tôi thấy mình thật ngu ngốc, tìm đủ mọi cách rời xa hai người đó. Hóa ra, đối với hai người ấy, tôi không hề tồn tại. Tron g thế giới của Kiều Diệc Thần và Hội Trục, không hề có vị trí của tôi.

Rất muốn đi nhìn một lần, muốn đi nhìn Kiều Diệc Thần trong lòng tôi một lần, nhìn xem anh có nhớ tôi không, cho dù chỉ là một góc nhỏ trong trí nhớ của anh.

Nước mắt tôi thấm ướt chiếc thiệp mời, tôi ôm nó vào trong ngực.

Tôi thầm gọi, Diệc Thần, Kiều Diệc Thần ...

Đây là cách tôi biểu đạt nỗi nhớ đối với anh.

Nguyên Triều đỡ tôi, nhỏ giọng hỏi: “ Có thể chứ?..”

Tôi gật đầu với anh, anh rời khỏi vị trí của mình, dựa vào vách tường gần đó, nhường chỗ ấy cho Hội Trục.

Hội Trục ôm tôi: “ Tĩnh Nghi, phù dâu như bạn đã lần áp cả cô dâu.”

Kiều Diệc Thần ở bên cạnh, vuốt nhẹ chóp mũi của Hội Trục: “ Đến làm gì? Ghen tị sao?..”

“ Em hôm nay có xinh không?..” Tôi hỏi anh.

Kiểu Diệc Thần nhìn tôi, ngoan ngoãn gật đầu.

“ So với vợ anh và em, ai xinh hơn? ” Tôi nhướn mày, nở nụ cười nghịch ngợm.

Kiểu Diệc Thần ôm chặt bả vai của Hội Trục: “ Đương nhiên là vợ xinh đẹp hơn.”

Anh nói, biểu hiện giống hệt như một đứa nhỏ.

Tôi cười, nhún vai với Nguyên Triêu.

Nguyên Triêu hơi sững sốt, rất nhanh, anh lại trở về với cảm xúc bình thường, rồi tầm mắt đi nơi khác.

Anh tức giận.

Bởi vì tôi giả dối.

Đúng thực, tôi vô cùng giả dối.

Tôi rảo mắt nhìn khắp nơi.

Cho dù tôi có ngồi ở đây, chính tại nơi này.

Cũng không ai thấy được sự tồn tại của tôi.

“ Con có nguyện ý để người đàn ông bên cạnh con là người chồng hợp pháp của mình, cho dù nghèo hèn sang giàu, khỏe mạnh đau yếu, cũng đều không rời? ”

Nếu để cô ấy sống trong đau khổ, liệu chịu đựng được không?

Đau đến mức chỉ muốn được chết ngay, có làm được không?

“ Con đồng ý.”

“ Con có nguyện ý để người con gái bên cạnh con là người vợ của mình, cho dù nghèo hèn sang giàu, khỏe mạnh đau yếu, cũng đều không rời? ”

Nơi này, tôi nên rời đi.

Một giọng nói dễ nghe vang lên!

“ Con đồng ý.”

“ Các vị khách đang ngồi ở đây, có ai phản đối không? ”

...

“ Nếu như không có, xin mời làm chứng cho đôi vợ chồng này.”

Hoàng tử kết hôn với công chúa!

Tôi ghen tị gì chứ?

Rốt cuộc thì tôi muốn gì chứ?

Cảm giác như đang bay lên giữa không trung.

Nhìn thấy hai người họ, cười đến ngọt ngào như vậy.

Họ trao nhẫn cho nhau, đồng ý ở với đối phương cả đời.

Mà tôi, như kẻ ngốc chỉ biết theo sau họ cả đời, nhưng tôi không cười tươi như họ được. Vì sao lại không cười chứ? Hay tôi chỉ biết che giấu trái tim của mình? Hay sợ nhịp tim mình sẽ đập nhanh, người khác sẽ nghe thấy?

Đứa ngốc! Cười đi! Giống như thường ngày mày hay làm vậy!

Lúc tỉnh lại, trong phòng bệnh chỉ có Kiểu Diệc Thần.

Thấy tôi tỉnh lại, vẻ mặt cứng ngắc của anh bỗng trở nên bối rối, trên khuôn mặt vẫn còn vệt nước ... nước mắt!

Anh đã khóc, hốc mắt đỏ hoe.

Tôi muốn ngồi xuống, nhưng cảm giác dạ dày lại như bị ai đó đục khoét, đau đớn và trống rỗng.

Anh bước đến vài bước, nâng người tôi dậy.

Tôi nghĩ, nên mỉm cười với anh.

“ Xin lỗi, đã phá hỏng hôn lễ của anh.” Bỗng thấy miệng mình như ăn phải quả đắng.

“ Là em cố ý!” Anh cau mày, như đang chất vấn tôi, giọng nói run rẩy thấy rõ, ngay cả một câu trọn vẹn cũng không nói được: “ Tại sao em ... Có thể ... Tại sao em có thể ... không nói chứ?!”

Anh ôm lấy đầu tôi và khóc.

Tôi lưu luyến cái ôm của anh.

Tôi lưu luyến mùi hương của anh.

Tôi lại chìm vào ảo tưởng khi được Kiều Diệc Thần ôm, cái ôm của anh sẽ rất ấm áp, cẩn thận che chở cho tôi.

Ấm áp và tin cậy.

Nhưng ...

Không có cảm giác ấm áp!

Bởi vì ...

Không có tình yêu.

Chỉ là bố thí.

Tôi bắt đầu giãy dụa, liều mình đẩy anh ra, như lên cơn: “ Anh cút đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh! Chính tôi cố ý đó! Cút đi ...”

Kiều Diệc Thần ôm chặt lấy tôi, anh luống cuống không biết phải làm sao, ánh mắt đầy vẻ chua xót, giọng nói còn mang theo cả nước mắt.

“ Đừng như vậy ... Xin em, đừng như vậy!”

Anh! Anh không biết sao.

Cái ôm ấm áp như vậy, khi có được rồi lại mất đi, lúc đó em sẽ chết!

Cho nên, tôi chỉ còn cách cự tuyệt.

Lúc Nguyên Triều đến, anh đẩy Kiều Diệc Thần ra.

Tôi biết, Nguyên Triều vẫn đứng ở ngoài cửa. Anh đã nói, anh sẽ không đi thì nhất định anh sẽ không bước, dù chỉ là nửa bước.

Hội Trục vội vàng đi tới chỗ Kiều Diệc Thần, định kéo anh ra: “ Anh còn có gì chưa nói, đúng không?..”

Đừng....

Đừng hung dữ với anh ...

Vì một người như tôi, không đáng.

Nguyên Triều nắm tay tôi, ấn trở lại giường, cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“ Em không muốn nhìn thấy anh ấy.”

Nghe tôi nói như vậy, ánh mắt Nguyên Triều trong nháy mắt từ mờ mịt bỗng bừng sáng lên, lóe ra sự nguy hiểm gì đó.

Nguyên Triều mở toang cánh cửa phòng bệnh, ý bảo hai người đó đã đến lúc phải đi rồi.

Cửa từ từ đóng lại, Kiều Diệc Thần dần dần rời khỏi tầm mắt của tôi. Anh nhìn tôi, nhìn tới khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại.

Tôi hận chính mình.

Để cho anh phải lo lắng, để anh phải đau khổ.

Nguyên Triều nhìn tôi.

Ánh mắt nguy hiểm như dã thú.

Anh mắng tôi, anh nói, tôi không rõ ràng.

Không rõ ràng! Vì sao tôi yêu Kiều Diệc Thần, cũng không dám nói.

Sắp chết rồi cũng không nói!

“ Anh thấy không, em đẩy anh ấy ra. Anh có biết không? Cái ôm của anh ấy không ấm như em nghĩ.

Em vốn nghĩ, sẽ rất ấm. Nhưng không hề có.

Nhưng em lại không cảm thấy lạ.”

Tôi mỉm cười, nói với Nguyên Triều.

Mỉm cười.

Bởi vì tôi không có nước mắt. Giọt nước mắt cuối cùng, tôi cũng đã khóc cạn cho Kiều Diệc Thần.

Nguyên Triều, không phải anh nói em là người nhất gan sao?

Đúng, em là kẻ nhất gan.

Bởi vì em sợ, Kiều Diệc Thần sẽ cười rồi nói xin lỗi với em, anh chỉ có thể ở bên cạnh Hội Trục.

Từ nhỏ em đã sợ hãi đối với những hy vọng xa vời, sợ hãi khi mình không có được thứ gì mình muốn.

Cho nên, anh hãy tha thứ cho sự tùy hứng của em.

2. Chương 2: Câu Chuyện Của Hội Trục

Tình yêu của cô ấy, phải trả giá quá nhiều, đáp lại chẳng là bao.

Tình yêu của cô ấy, chỉ có một nửa.

Tình yêu của tôi, quá nhiều bi thương, quá ít niềm vui.

Tình yêu của tôi, cũng chỉ có một nửa.

Thật lâu về sau, tôi mới biết được, tình yêu của chúng tôi đều chỉ có một nửa, dành cho cùng một người đàn ông.

Tĩnh Nghi là người keo kiệt khi khóc.

Khi cửa phòng bệnh sắp đóng lại, giây phút đó, tôi mới nhìn thấy nước mắt của cô ấy.

Chỉ có một giọt, từ từ lăn xuống, giọt nước mắt yếu ớt lăn dài trên má.

Nếu, giọt nước mắt kia rơi xuống chiếc chăn, liệu chiếc chăn ấy có lưu lại dấu vết đau thương không?

Đây là lần thứ hai tôi thấy cô ấy khóc. Lần đầu tiên, là rất rất lâu trước đây.

Rất lâu ...

Khi đó, tôi thích nghe cha mình kể chuyện cổ tích. Cha ngồi bên cạnh chiếc giường nhỏ của tôi, gọi tôi, là công chúa nhỏ.

Tĩnh Nghi lúc ấy cũng vừa tới nhà của chúng tôi, buổi tối cô ấy sẽ ngủ lại trong phòng của tôi.

Cô ấy cũng nghe, nghe cha tôi kể câu chuyện xưa mà tôi thích.

Bởi vì tôi thấy cô ấy mỉm cười, nụ cười của cô ấy khiến người ta nghĩ tới vị ngọt của viên kẹo bọc đường, nụ cười ngọt ngào nhất trên thế giới.

Cô ấy là tên trộm nhỏ, trộm đi tất cả những câu chuyện cổ tích của tôi.

Vì thế, tôi ngăn không cho cha kể tiếp câu chuyện cổ tích ấy nữa.

Cô ấy sợ hãi, hai mắt rưng rưng nhìn tôi, tôi quát lên: “ Không cho phép bạn nghe! Câu chuyện này là cha mình kể ỉnh nghe! Không được nghe lén!”

Chỉ tôi, mới là công chúa của cha tôi!

Nước mắt cũng chỉ có một giọt, từ từ theo khóe mắt tràn ra, không khóc nức nở, không náo loạn, thậm chí cũng không ghen ngào.

Chỉ có một giọt lóe sáng như bột nước.

Cuối cùng, cô ấy che tai lại, trốn vào trong chăn.

Ngày hôm sau, tôi lén đi tới gần chiếc chăn, tìm những giọt nước biết phát sáng kia.

Một dấu tích nhỏ cũng không có.

Bột nước xinh đẹp ấy đang trốn ở đâu?

Cho tới khi tôi hiểu được giọt nước mắt có ý nghĩ gì, thì cô ấy lại không nhớ tới nó nữa.

Tôi chưa từng chịu khổ.

Chỉ có điều, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, khiến tôi trở thành cô nhi, mà cô ấy, lại một lần nữa, trở thành cô nhi.

Làm việc ở nhà hàng, mỗi ngày đều dọn bàn, dọn dẹp có sạch sẽ đến mấy cũng vẫn bị mắng nhiếc. Tĩnh Nghi là người hiểu tôi, chỉ có cô ấy mới biết, nước mắt của tôi vì sao lại rơi.

Cũng chỉ có cô ấy an ủi tôi: “ Đừng khóc. Bạn xem đi, chúng ta có tiền rồi!”

Tôi biết, cô ấy cũng chẳng tốt hơn tôi là mấy, bởi vì khi cô ấy cười, nỗi buồn lại hiện lên.

Chỉ có điều, cô ấy không muốn cho tôi biết, cho nên, tôi cũng chỉ có thể: “ Không biết!”

Cô ấy ở quán bar chịu không ít oan ức. Cho đến khi, Nguyễn Triều trở thành ông chủ đích thực của quán bar, câu chuyện là như sau.

Tĩnh Nghi rất xinh đẹp, đối với người khác lại tốt bụng, đó là điểm thu hút khiến người khác rất có thiện cảm với cô ấy.

Có lần, tôi tới quán bar tìm cô ấy, thấy một người đàn ông kéo cô ấy đi ra ngoài.

Tôi đã phạm phải một điều rất ngu dốt – lấy bình rượu đập vào đầu người đàn ông đó.

Dòng máu đỏ tươi chảy xối ra, từ gáy của người đàn ông đó, thấm đẫm bàn tay của tôi.

Tôi không biết ...

Chuyện gì cũng không biết ...

Tôi chỉ biết, nhìn thấy Tĩnh Nghi trong tình huống như vậy, tôi hoảng sợ ... Liền quên hết tất cả mọi chuyện.

Mọi tiếng động xung quanh dường như ngưng lại, chỉ sau hai cái nháy mắt, mọi thứ đã bùng nổ. Có tiếng bước chân dồn dập chạy tới, tiếng bước chân ngày càng gần.

Đó là lần duy nhất Tĩnh Nghi lớn tiếng với tôi.

Cô ấy nhanh chóng đoạt lấy chai rượu trong tay tôi, quay người lớn tiếng với tôi: “Bạn đi mau! Không được nói là đã từng tới đây!”

Ở đồn cảnh sát, Tĩnh Nghi nhìn tôi mỉm cười.

“May mắn, bạn đã chạy thoát ...”

Tôi nhìn thấy nụ cười của cô ấy, hồn phách dường như bay ra khỏi thân xác.

Đã lâu rồi, Tĩnh Nghi chưa từng cười như thế, cô ấy cười ra tiếng, tràn đầy vẻ vui mừng.

Tôi không nghĩ, sẽ gặp lại Thần.

Ở trước mặt Thần, tôi cảm thấy mình rất xấu, rất nhếch nhác, đôi găng tay cao su đầy bọt xà phòng ...

Tôi bật khóc thành tiếng, Thần lại cười rồi an ủi tôi.

Hóa ra, anh không quên! Không có quên tới lời hẹn ước của chúng tôi!

Anh đã trở lại!

Tôi ở trong vòng tay của anh, ở trong ngực anh khóc lớn, bắt anh phải thề là không được rời đi.

“Uhm! Không rời xa.”

Tôi biết, Tĩnh Nghi đưa anh tới. Lướt qua bể vai của Thần, tôi chia sẻ niềm vui của mình với cô ấy.

Chỉ có điều, lúc tôi đang chia đôi niềm vui của mình với cô ấy, Tĩnh Nghi lại xoay người rời đi.

Trên mặt Thần, có vết thương.

Hơi thở anh hơi nặng nề, anh nói: “Những người đó còn dám động tới Tĩnh Nghi, anh sẽ giết chết bọn chúng!”

Tôi nở nụ cười! Tôi nói: “Em cũng vậy!”

Chúng tôi, đều yêu thương Tĩnh Nghi, bởi cô ấy là người bạn duy nhất của chúng tôi.

Tôi nghĩ đến ‘người kia’ là Nguyên Triều. Tôi nghĩ đến lời nói của Tĩnh Nghi, người cô ấy yêu là người kia, tên Nguyên Triều.

“Mình đã yêu một người. Mình có thể vì anh ấy làm rất nhiều chuyện, chính là im lặng.”

Tôi nghĩ đó là Nguyên Triều.

Hóa ra, không phải.

Giọt nước mắt kia, tôi nhìn thấy rất rõ, nó hàm chứa biết bao khổ sở.

Nước mắt của Tĩnh Nghi, tôi đã xem nhẹ nó rồi. Nước mắt của cô ấy, đối với cha tôi, đối với Thần, và còn có cả tôi nữa, chỉ vì, bọn họ đều là người tôi yêu thương nhất.

Đối với Thần, lần thứ hai chúng tôi tổ chức hôn lễ, tôi không tránh được.

Tôi cùng anh kết hôn, bởi vì, đó là tâm nguyện của Tĩnh Nghi.

Cho dù nó tàn khốc hay ảm áp, thì đó là tâm nguyện của cô ấy.

Trước ngày tổ chức hôn lễ, Tĩnh Nghi đi rồi.

Cô ấy lên thiên đường.

Lúc Thần lão đảo từ phòng bệnh lao ra đi tìm bác sĩ, tôi đã thấy, hình bóng của Tĩnh Nghi đang mỉm cười nhìn anh.

Đó là nụ cười đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Nụ cười chào đón cái chết.

Lướt qua vẻ đẹp ấy, chỉ còn lại kí ức.

Không còn vẻ tái nhợt thiếu sự sống mà là một vẻ đẹp tràn đầy, từng chút, từng chút, dần biến mất sau cánh cửa.

Chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ cử hành hôn lễ, giờ phút này, tôi lựa chọn rời đi.

Tôi đem theo tình yêu của mình, đem theo hai câu chuyện cổ tích đi theo, như một đứa ngốc.

“ Công chúa bạch tuyết”.

“ Công chúa lọ lem”.

Thân mến, Thần, Hoàng Tử của em.

Em.

Không phải công chúa của anh, cũng không phải cô bé lọ lem.

3. Chương 3: Câu Chuyện Của Kiều Diệc Thần

Tôi không biết vì sao mình lại ý vào cô ấy.

Tôi không biết vì sao cô ấy lại có cùng ngày sinh nhật với Hội Trục.

Tôi không biết vì sao ...

Cô ấy lại rời khỏi chúng tôi.

Tĩnh Nghi là người bạn duy nhất của tôi và Hội Trục.

Nếu không phải vì cô ấy, tôi nghĩ mình đã chết, chết trong cuộc ẩu đả thời niên thiếu.

Nếu không phải vì cô ấy, tôi và Hội Trục sẽ không một lần, rồi lại một lần gặp nhau thoáng qua.

Tôi và Hội Trục, đều là người tùy hứng và cố chấp. Là Tĩnh Nghi, là người luôn ở giữa, dung hòa hai chúng tôi. Lúc tôi bỏ đi, cũng là Tĩnh Nghi nhắc nhở tôi nhớ tới Hội Trục.

“ Hội Trục vẫn hy vọng vào ngày sinh nhật, có người sẽ vì cô ấy trang trí cả bờ biển, đốt những bông pháo hoa trong đêm.” Khi đó, Tĩnh Nghi nói với tôi như vậy.

Khi đó, tôi muốn chia tay với Hội Trục.

Bởi vì lí do rất nực cười, bởi vì sự hiểu lầm rất nực cười.

Tôi có thể dùng tám năm để luôn nghĩ tới một người là Hội Trục, tôi cũng có thể vì Hội Trục mà từ bỏ cơ hội ra nước ngoài du học, cũng không thể vì Hội Trục mà mặc kệ hiểu lầm nực cười ấy.

Tĩnh Nghi rất hiểu tôi, cho nên, đương nhiên cô ấy thay tôi trang trí bãi biển, còn thay tôi hẹn Hội Trục tới đó, tôi cũng không ngờ tới điều này.

Mặt biển đầy những bông pháo hoa đang bùng sáng, nổ rộ, khi Hội Trục xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhận được tin nhắn của Tĩnh Nghi, tôi thử nhớ tới bóng dáng của cô ấy.

Cô ấy luôn ở cùng tôi và Hội Trục, nhưng những thứ này, cô ấy lại không có.

Sau đó, tôi lại nhận được tin nhắn của cô ấy.

“ Em đã hẹn Hội Trục tới, anh đừng buông tay cô ấy lần nữa! Tĩnh Nghi.”

Thật lâu về sau, tôi mới biết được, ngày nào đó, cũng là ngày sinh nhật của Tĩnh Nghi. Ở bãi biển trang trí, ngắm nhìn màn pháo hoa nổ rộ trong đêm, đó cũng là hy vọng của Tĩnh Nghi.

Nhưng mà, cô ấy gạt tôi, lén lút chuẩn bị tất cả, thay tôi hẹn Hội Trục tới bãi biển.

Vậy, coi như hoàn thành nguyện vọng của Hội Trục vậy!

Mà cô ấy, cũng chính là một phần hy vọng, từ khi người tên Nguyên Triều kia xuất hiện. Ánh mắt của người đàn ông ấy, có chút gì đó rất nguy hiểm.

“ Em đã yêu một người! Không phải thích, là yêu.”

Khi tôi biết được chuyện từ Hội Trục, biết được sự tồn tại của Nguyên Triều, tôi bỗng thấy sợ hãi.

Người đàn ông kia, sẽ cướp đi Tình Nghi, cướp đi Tình Nghi của tôi và Hội Trục.

Vậy mà, tôi lại mỉm cười, nhìn Tình Nghi nói: “ Nếu em đã muốn ở bên cạnh Nguyên Triều, em sẽ có được hạnh phúc, vậy anh sao có thể ngăn cản chứ.”

Nếu cô ấy thực lòng yêu Nguyên Triều, như vậy cũng tốt, sẽ tìm được chốn hạnh phúc.

Nếu cô ấy thực lòng yêu Nguyên Triều, như vậy cũng tốt, sẽ có cơ hội sống, cho dù thế nào, cũng phải còn sống.

Hãy đi tìm đến nơi hạnh phúc đầu tiên của em. Nếu không, anh sẽ không tha thứ cho em.

Lần đó, tôi đã nói khi Tình Nghi hôn mê, tôi ở bên tai cô ấy, nói từng chữ, từng chữ một.

Cô ấy nghe được! Nếu không, lúc bác sĩ chẩn đoán bệnh, cô ấy không thể tỉnh lại nhanh đến thế.

Cũng có lẽ, cô ấy không nghe thấy! Nếu không, tại sao cuối cùng cô ấy vẫn chết.

Lần thứ hai tổ chức đám cưới, trước ngày cưới, tôi đã trốn đi.

Tôi trốn tới quán bar Lý – nơi Tình Nghi từng rửa sạch vết thương cho tôi.

Khi đó, tôi mới ở nước ngoài về, ở quán bar hỗn loạn này gặp được Tình Nghi.

Lúc đó, cô ấy đang gặp rắc rối.

Tôi ra tay, lại bị người khác đánh cho thương tích đầy mình.

Là cô ấy, thay tôi thu dọn mọi thứ, sau đó đưa tôi đi tìm Hội Trục.

Ở quán bar này, tôi sẽ không bị quấy rầy, có thể yên tâm nhớ lại từng chi tiết, từng câu chuyện của mỗi người. Coi như ...

Thay Tình Nghi sắp xếp lại trí nhớ của cô ấy ...

Tôi nghĩ, cô ấy ra đi quá vội vàng ...

Quán bar này, sau này sẽ thuộc về ai?

Tôi nghe nói, Nguyên Triều đã bán cho người khác.

Tình Nghi ở trong này rồi cuộc đã rồi và bán hết bao nhiêu chai rượu? Cô ấy đã uống bao nhiêu ly?

Tình Nghi không khóc, không kêu ca ... tất cả mọi người đều biết. Có điều, sống mỗi ngày khổ cực như vậy, cô ấy thực sự chưa từng khóc sao?

Tôi không biết, khi đó, nhìn thấy tôi bị đánh bầm dập, vì sao cô ấy lại cười?

Vì cái gì?

Cô ấy phải cười?

Tình Nghi rất thích cười, ngay cả khi bị người khác coi thường, cô ấy đều mỉm cười mà đối mặt với nó.

Ngay cả ...

Lúc sắp chết.

Cô ấy, cũng cười.

Tôi thường xuyên nhớ lại lúc Tĩnh Nghi ngừng thở.
Lúc bác sĩ phủ chiếc chăn qua mặt cô ấy.
Tôi liền tới bỏ chiếc chăn ra.
Tôi cũng điên rồi.
Nụ cười đẹp đến thế, sao có thể ... Sao có thể bị che lấp dưới lớp chăn kia chứ?
Bên ngoài, thời tiết rất đẹp, không gió không mưa.
Ánh nắng mặt trời hắt vào phòng bệnh, rất sáng, rất ấm.
Cơ thể của cô ấy là lạnh hay vẫn ấm?
Tôi không dám chạm vào.
Tôi ngắm nhìn khuôn mặt ấy, không dám rời mắt. Nếu rời đi, tôi sợ nụ cười xinh đẹp kia sẽ biến mất, vĩnh viễn.
Sau đó, tôi lựa chọn cách trốn tránh.
Ngày hôm sau là ngày tổ chức đám cưới, tôi đã thất hẹn.
Rất ăn ý, Hội Trục cũng thất hẹn.
Tôi nhìn chiếc điện thoại.
Tự mình nói với bản thân: “ Chờ quên đi cảm giác đau thương, sẽ gặp lại mọi người”!

4. Chương 4: Câu Chuyện Của Nguyên Triều

Vài phút trước khi Tĩnh Nghi ra đi, có giọng nói vang vọng bên tai tôi, nói tôi nhất định phải ở lại, âm thanh ấy, gọi là trực giác.
Đó là cảm giác sợ hãi.
Tôi nhìn thấy Tĩnh Nghi nằm trên giường bệnh.
Khuôn mặt cô ấy tái nhợt.
Hội Trục và Kiều Diệc Thần cũng ở đó. Lần đầu tiên tôi thấy, một cặp sinh đôi, giống như hai giọt nước được tách ra.
Cô ấy hẳn cũng biết! Biết cô ấy và Tĩnh Nghi đều yêu một người đàn ông.
Nếu không, tại sao chuyện gì cô ấy cũng không nói, cũng không quay đầu lại, mà rời khỏi phòng bệnh.
Kiều Diệc Thần nói rất nhiều.
Nói rằng, nụ cười của cô ấy và Tĩnh Nghi rất giống nhau, đó chính là cách mà anh ta giữ gìn nụ cười này.
Chỉ có điều, bây giờ, ngay cả sức để cười, Tĩnh Nghi cũng không có.
Mà Kiều Diệc Thần, người luôn thích nói đùa, giờ đây, chỉ trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc ...
Máy điện tâm đồ cho thấy nhịp tim không ổn định.
Trong mắt của Tĩnh Nghi, trước sau chỉ có Kiều Diệc Thần.
Theo góc độ của tôi, tôi có thấy hai người đang nắm lấy tay nhau.
Theo góc độ của tôi, tôi có thể thấy được Tĩnh Nghi đang rất hạnh phúc.

Mà thứ tôi có thể cho cô ấy, chỉ là im lặng.

Kiều Diệc Thần không phải người mù, anh ta nhìn thấy được nhịp tim ở điện tâm đồ không bình thường.

“ Em chờ anh! Anh đi gọi bác sĩ!”

Anh ta vội vàng đứng dậy.

Buông tay Tĩnh Nghi ra.

Buông tay ...

Cho đến khi đầu ngón tay không chạm vào nhau nữa.

Chạy ra khỏi phòng.

Tay Tĩnh Nghi run run, muốn nín giữ lại.

Tôi biết, cô ấy đang dùng cả sinh mệnh của mình để nín giữ lại.

Có lẽ, cô ấy nhìn thấy Kiều Diệc Thần rời đi trước.

Kiều Diệc Thần, luôn là người rời đi trước.

Ngay cả sinh mệnh của Tĩnh Nghi, cô ấy luôn là người về đích của cuối cùng.

Lễ tang ngày đó, tôi tới.

Không khóc.

Tôi sẽ không khóc vì người đó.

Tĩnh Nghi từng nói: “ Em rất hâm mộ anh. Em cũng muốn là một người không biết khóc vì người khác.”

Chỉ có điều, cô ấy không làm được.

Hoặc giả, cô ấy nói trước mặt người khác là mình sẽ làm được, nhưng sau lưng, nhất định cô ấy sẽ không làm được.

Khi cô ấy đau buồn, cô ấy chỉ biết trốn đi một góc để khóc, tự mình chữa lành vết thương.

Khi Tĩnh Nghi khóc, cô ấy rất đẹp.

Khi cô ấy mỉm cười, giống như một thiên sứ.

Tôi bắt đầu nhớ lại, nhớ lại mỗi nụ cười Tĩnh Nghi dành cho tôi.

Khi cô ấy đẩy tôi ra, cười nói với tôi: “ Không phải anh.”

Khi cô ấy nhìn thấy bầu trời đầy những bông pháo hoa nổ rộ, cô ấy cười nói với tôi: “ Cảm ơn.”

Khi cô ấy được đẩy vào phòng phẫu thuật, cô ấy cười nói với tôi: “ Sẽ không đau chứ?”

Khi cô ấy ngẩng đầu nhìn ngắm bầu trời, cô ấy cười nói với tôi: “ Nơi đó có lẽ là thiên đường.”

Khi cô ấy ngồi bên cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng dần khuất của Kiều Diệc Thần, cô ấy cười nói với tôi: “ Không ấm áp như em nghĩ.”

Dù khóc hay cười, cô ấy đều đang tự giải tỏa chính mình.

Tĩnh Nghi vĩnh viễn không thể trở thành người không có nước mắt.

Bởi khi cười, cô ấy giống như một đứa trẻ.

____Hết____